

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul 192 (XXXVI) — Nr. 238

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 20 martie 2024

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
LEGI ȘI DECRETE			
53.	2	248.	5
— Lege privind declararea anului 2025 drept „Anul Centenar al Patriarhiei Române”		— Decret pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 38/2023 pentru modificarea și completarea unor acte normative în scopul furnizării de servicii publice electronice aferente înmatriculării vehiculelor în România	
245.	2	★	
— Decret pentru promulgarea Legii privind declararea anului 2025 drept „Anul Centenar al Patriarhiei Române”		57.	6
		— Lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 8/2021 privind unele măsuri fiscal-bugetare, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative	
★		249.	6
54.	3	— Decret privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 8/2021 privind unele măsuri fiscal-bugetare, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative.....	
— Lege privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 37/2023 pentru prorogarea termenului prevăzut la art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2015 privind stabilirea unor măsuri necesare pentru asigurarea tranziției de la televiziunea analogică terestră la televiziunea digitală terestră și implementarea serviciilor multimedia la nivel național.....		DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
246.	3	Decizia nr. 612 din 21 noiembrie 2023 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 249, 250, 2501, 251, 252, 2521, 2522, 2523, 2524, 253, 254, 330 și 494 din Codul de procedură penală.....	
— Decret pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 37/2023 pentru prorogarea termenului prevăzut la art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2015 privind stabilirea unor măsuri necesare pentru asigurarea tranziției de la televiziunea analogică terestră la televiziunea digitală terestră și implementarea serviciilor multimedia la nivel național		Decizia nr. 709 din 12 decembrie 2023 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative	
★			
55.	4		
— Lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 49/2023 privind aprobarea Programului național de investiții pentru consolidarea spitalelor „Mihail Cantacuzino” și a Programului național de expertizare a clădirilor publice cu risc seismic din sistemele de sănătate și de învățământ			
247.	4		
— Decret privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 49/2023 privind aprobarea Programului național de investiții pentru consolidarea spitalelor „Mihail Cantacuzino” și a Programului național de expertizare a clădirilor publice cu risc seismic din sistemele de sănătate și de învățământ.....			
★			
56.	5		
— Lege privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 38/2023 pentru modificarea și completarea unor acte normative în scopul furnizării de servicii publice electronice aferente înmatriculării vehiculelor în România			
		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
		1.476.	15
		— Ordin al ministrului sănătății pentru modificarea Ordinului ministrului sănătății nr. 63/2024 privind reglementarea metodologiei de monitorizare a prescrierii și eliberării la nivel național a medicamentelor din categoria antibiotice și antifungice de uz sistemic	
		★	
		Rectificări	15

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE****privind declararea anului 2025 drept
„Anul Centenar al Patriarhiei Române”**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. 1. — Se declară anul 2025 drept „Anul Centenar al Patriarhiei Române”.

Art. 2. — (1) Cu prilejul sărbătoririi „Anului Centenar al Patriarhiei Române”, Biserica Ortodoxă Română organizează activități și evenimente prin care să omagieze memoria tuturor aceluia care s-au ostenit pentru recunoașterea oficială a Autocefaliei Bisericii Ortodoxe Române și dobândirea rangului ei de Patriarhie.

(2) Parlamentul, Administrația Prezidențială, Guvernul, autoritățile administrației publice locale, precum și instituțiile publice aflate în subordinea sau coordonarea acestora pot alocă fonduri din bugetele proprii, în limita alocărilor bugetare aprobate, și pot sprijini logistic activitățile organizate de Biserica Ortodoxă Română cu acest prilej.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI
DEPUTAȚILOR,

ALFRED-ROBERT SIMONIS

PREȘEDINTELE SENATULUI
NICOLAE-IONEL CIUCĂ

București, 19 martie 2024.

Nr. 53.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET****pentru promulgarea Legii privind declararea
anului 2025 drept „Anul Centenar al Patriarhiei Române”**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind declararea anului 2025 drept „Anul Centenar al Patriarhiei Române” și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 19 martie 2024.

Nr. 245.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

**privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului
nr. 37/2023 pentru prorogarea termenului prevăzut la art. 2
alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2015
privind stabilirea unor măsuri necesare pentru
asigurarea tranziției de la televiziunea analogică terestră
la televiziunea digitală terestră și implementarea
serviciilor multimedia la nivel național**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37 din 24 mai 2023 pentru prorogarea termenului prevăzut la art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2015 privind stabilirea unor măsuri necesare pentru asigurarea tranziției de la televiziunea analogică terestră la televiziunea digitală terestră și implementarea serviciilor multimedia la nivel național, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 454 din 25 mai 2023.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI
DEPUTAȚILOR,
ALFRED-ROBERT SIMONIS

PREȘEDINTELE SENATULUI
NICOLAE-IONEL CIUCĂ

București, 19 martie 2024.
Nr. 54.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**pentru promulgarea Legii privind aprobarea
Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 37/2023 pentru
prorogarea termenului prevăzut la art. 2 alin. (1) din Ordonanța
de urgență a Guvernului nr. 18/2015 privind stabilirea unor
măsuri necesare pentru asigurarea tranziției de la televiziunea
analogică terestră la televiziunea digitală terestră
și implementarea serviciilor multimedia la nivel național**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 37/2023 pentru prorogarea termenului prevăzut la art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2015 privind stabilirea unor măsuri necesare pentru asigurarea tranziției de la televiziunea analogică terestră la televiziunea digitală terestră și implementarea serviciilor multimedia la nivel național și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 19 martie 2024.
Nr. 246.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

**pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului
nr. 49/2023 privind aprobarea Programului național
de investiții pentru consolidarea spitalelor
„Mihail Cantacuzino” și a Programului național de expertizare
a clădirilor publice cu risc seismic din sistemele de sănătate
și de învățământ**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 49 din 26 mai 2023 privind aprobarea Programului național de investiții pentru consolidarea spitalelor „Mihail Cantacuzino” și a Programului național de expertizare a clădirilor publice cu risc seismic din sistemele de sănătate și de învățământ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 468 din 26 mai 2023.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI
DEPUTAȚILOR,
ALFRED-ROBERT SIMONIS

PREȘEDINTELE SENATULUI
NICOLAE-IONEL CIUCĂ

București, 19 martie 2024.
Nr. 55.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței
de urgență a Guvernului nr. 49/2023 privind aprobarea
Programului național de investiții pentru consolidarea
spitalelor „Mihail Cantacuzino” și a Programului național
de expertizare a clădirilor publice cu risc seismic
din sistemele de sănătate și de învățământ**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 49/2023 privind aprobarea Programului național de investiții pentru consolidarea spitalelor „Mihail Cantacuzino” și a Programului național de expertizare a clădirilor publice cu risc seismic din sistemele de sănătate și de învățământ și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 19 martie 2024.
Nr. 247.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR **SENATUL**

LEGE
privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului
nr. 38/2023 pentru modificarea și completarea unor acte
normative în scopul furnizării de servicii publice electronice
afereente înmatriculării vehiculelor în România

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 38 din 24 mai 2023 pentru modificarea și completarea unor acte normative în scopul furnizării de servicii publice electronice afereente înmatriculării vehiculelor în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 457 din 25 mai 2023.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI
DEPUTAȚILOR,
ALFRED-ROBERT SIMONIS

PREȘEDINTELE SENATULUI
NICOLAE-IONEL CIUCĂ

București, 19 martie 2024.
Nr. 56.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET
pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței
de urgență a Guvernului nr. 38/2023 pentru modificarea
și completarea unor acte normative în scopul furnizării
de servicii publice electronice afereente
înmatriculării vehiculelor în România

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 38/2023 pentru modificarea și completarea unor acte normative în scopul furnizării de servicii publice electronice afereente înmatriculării vehiculelor în România și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 19 martie 2024.
Nr. 248.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

**pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului
nr. 8/2021 privind unele măsuri fiscal-bugetare,
precum și pentru modificarea și completarea
unor acte normative**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8 din 18 februarie 2021 privind unele măsuri fiscal-bugetare, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 168 din 18 februarie 2021.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI
DEPUTAȚILOR,
ALFRED-ROBERT SIMONIS

PREȘEDINTELE SENATULUI
NICOLAE-IONEL CIUCĂ

București, 19 martie 2024.
Nr. 57.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței
de urgență a Guvernului nr. 8/2021 privind unele măsuri
fiscal-bugetare, precum și pentru modificarea
și completarea unor acte normative**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 8/2021 privind unele măsuri fiscal-bugetare, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 19 martie 2024.
Nr. 249.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 612

din 21 noiembrie 2023

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 249, 250, 250¹, 251, 252, 252¹, 252², 252³, 252⁴, 253, 254, 330 și 494 din Codul de procedură penală

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Nicoleta-Ecaterina Eucarie.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 249—254, 330 și 494 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Societatea Mediafax Group — S.A. din București, prin administrator judiciar KPMG Restructuring S.P.R.L. din București, în Dosarul nr. 2.270/2/2016/a1**/a3 al Curții de Apel București — Secția I penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 321D/2020.

2. La apelul nominal se prezintă, pentru autoarea excepției, domnul avocat Cătălin Ionuț Oncescu, având împuternicire avocațială depusă la dosar, lipsind cealaltă parte. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul apărătorului autoarei excepției, care precizează că excepția de neconstituționalitate a rămas fără obiect, având în vedere introducerea art. 250² din Codul de procedură penală, astfel încât lasă la aprecierea instanței de control constituțional soluționarea acesteia.

4. Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, pune concluzii de respingere, în principal, ca inadmisibilă, iar, în subsidiar, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate având în vedere jurisprudența anterioară a instanței de control constituțional.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 9 decembrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 2.270/2/2016/a1**/a3, **Curtea de Apel București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 249—254, 330 și 494 din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Societatea Mediafax Group — S.A. din București, prin administrator judiciar KPMG Restructuring S.P.R.L. din București, cu ocazia soluționării cererii de ridicare (temporară) a măsurii asigurătorii a popririi, luată de procuror prin ordonanță. Autoarea excepției de neconstituționalitate a fost trimisă în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de evaziune fiscală în formă continuată, faptă prevăzută de art. 9 alin. (1) lit. c) și alin. (3) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale.

6. În **motivarea excepției de neconstituționalitate**, autoarea acesteia susține, în esență, că măsurile asigurătorii luate față de bunurile și conturile unei persoane juridice reprezintă veritabile măsuri preventive pentru persoana juridică respectivă. În egală măsură, apreciază că măsurile asigurătorii

luate față de bunurile și conturile unei persoane fizice reprezintă veritabile măsuri preventive, mai ales în situațiile în care aceste măsuri asigurătorii vizează toate bunurile mobile și imobile, prezente și viitoare ale persoanei în cauză. Având în vedere raportarea și compararea măsurilor asigurătorii cu măsurile preventive, apreciază că sunt pe deplin aplicabile considerentele de la paragraful 24 al Deciziei Curții Constituționale nr. 712 din 4 decembrie 2014, referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 211—217 din Codul de procedură penală. Din această perspectivă, susține că măsurile asigurătorii, luate față de o persoană juridică, în special cele din cursul urmăririi penale, nu trebuie să dăinuie *sine die*, fiind nu doar necesar, ci și obligatoriu ca aceste măsuri să fie verificate periodic de către un magistrat independent și imparțial. De asemenea, în ceea ce privește durata măsurilor asigurătorii dispuse în procesul penal, apreciază că sunt aplicabile considerentele de la paragrafele 17 și 20 ale Deciziei Curții Constituționale nr. 712 din 4 decembrie 2014. Cât privește dispozițiile art. 330 din Codul de procedură penală susține că și acestea sunt neconstituționale prin raportare la cele expuse anterior, precum și prin faptul că nu pot fi disociate de prevederile care reglementează expres instituția măsurilor asigurătorii, câtă vreme măsurile asigurătorii dispuse față de o persoană juridică reprezintă veritabile măsuri preventive. În concluzie, susține că art. 207 din Codul de procedură penală ar trebui să aibă un corespondent în cadrul reglementării măsurilor asigurătorii. În ceea ce privește dispozițiile art. 494 din Codul de procedură penală invocă prevederile art. 31 alin. (2) Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit căroră, în cazul admiterii excepției de neconstituționalitate, Curtea se va pronunța și asupra constituționalității altor dispoziții din actul atacat, de care, în mod necesar și evident, nu pot fi disociate prevederile menționate în sesizare.

7. **Curtea de Apel București — Secția I penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, invocă Decizia Curții Constituționale nr. 20 din 19 ianuarie 2016, apreciind că rămâne lipsit de relevanță faptul că textele de lege contestate nu prevăd o durată maximă pentru menținerea măsurilor asigurătorii sau posibilitatea verificării legalității și temeiniciei acestora la un interval regulat de timp ca în cazul procedurii aplicabile măsurilor preventive. Reține că măsurile asigurătorii au caracter temporar și pot fi revocate dacă au dispărut temeiurile care au stat la baza luării lor, astfel încât inculpata poate formula apărări ori de câte ori va considera necesar în acest sens, în situația în care vor interveni modificări în cursul procesului penal. Reține, totodată, că dispozițiile art. 249 alin. (1) din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului de constituționalitate, fiind examinate susțineri similare celor formulate în cauză. Invocă, în acest sens, deciziile nr. 894 din 17 decembrie 2015, nr. 463 din 27 iunie 2017 și nr. 146 din 27 martie 2018, prin care Curtea Constituțională a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate, reținând că dreptul de proprietate, drept fundamental, garantat prin Constituție, al cărui conținut și ale cărui limite sunt stabilite prin lege, nu este un drept absolut prin natura lui, putând fi supus unor limitări rezonabile.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile apărătorului prezent, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 249, 250, 250¹, 251, 252, 252¹, 252², 252³, 252⁴, 253, 254, 330 și 494 din Codul de procedură penală, cu modificările și completările ulterioare, în redactarea anterioară încheierii de sesizare, care privesc:

— Art. 249 — *Condițiile generale de luare a măsurilor asigurătorii;*

— Art. 250 — *Contestarea măsurilor asigurătorii;*

— Art. 250¹ — *Contestarea măsurilor asigurătorii dispuse în cursul judecății;*

— Art. 251 — *Organele care aduc la îndeplinire măsurile asigurătorii;*

— Art. 252 — *Procedura sechestrului;*

— Art. 252¹ — *Cazuri speciale de valorificare a bunurilor mobile și imobile sechestrate;*

— Art. 252² — *Valorificarea bunurilor mobile sechestrate în cursul urmăririi penale;*

— Art. 252³ — *Valorificarea bunurilor mobile sechestrate în cursul judecății;*

— Art. 252⁴ — *Contestarea modului de valorificare a bunurilor mobile sechestrate;*

— Art. 253 — *Procesul-verbal de sechestr și notarea sau înscrierea ipotecară;*

— Art. 254 — *Poprirea;*

— Art. 330 — *Dispozițiile privitoare la măsurile preventive sau asigurătorii;*

— Art. 494 — *Măsurile asigurătorii.*

12. În susținerea excepției de neconstituționalitate, autoarea acesteia invocă dispozițiile constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție, ale art. 41 referitor la munca și protecția socială a muncii, ale art. 44 referitor la dreptul de proprietate și ale art. 45 privind libertatea economică, precum și prevederile art. 1 referitoare la protecția proprietății din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, în cauza penală, măsura asigurătorie a poprii a fost dispusă, prin ordonanță, de procuror. Prin urmare, Curtea constată că normele procesuale penale ale art. 250¹, care reglementează contestarea măsurilor asigurătorii dispuse în cursul judecății, ale art. 252 privind procedura sechestrului, ale art. 252¹ referitor la cazurile speciale de valorificare a bunurilor mobile și imobile sechestrate, ale art. 252² privind valorificarea bunurilor mobile sechestrate în cursul urmăririi penale, ale art. 252³ privind valorificarea bunurilor mobile sechestrate în cursul judecății, ale art. 252⁴ privind contestarea modului de valorificare a bunurilor mobile sechestrate și ale art. 253 referitor la procesul-verbal de sechestr și notarea sau înscrierea ipotecară nu au legătură cu soluționarea cauzei. Potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, „*Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești [...] privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori*

a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei”. Ținând cont de prevederile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, Curtea urmează să respingă, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 250¹, 252, 252¹, 252², 252³, 252⁴ și 253 din Codul de procedură penală.

14. Cât privește normele procesuale penale ale art. 249, 250, 251 și 254, în raport cu criticile formulate, Curtea constată că, prin Decizia nr. 629 din 8 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 868 din 20 noiembrie 2015, paragrafele 14—16, a reținut că măsurile asigurătorii sunt măsuri procesuale cu caracter real care au ca efect indisponibilizarea bunurilor mobile și imobile ce aparțin suspectului, inculpatului, părții responsabile civilmente sau altor persoane, prin instituirea unui sechestr asupra acestora în vederea confiscării speciale, confiscării extinse, executării pedepsei amenzii sau a cheltuielilor judiciare ori acoperirii despăgubirilor civile. Aceste măsuri au caracter provizoriu, având rolul de a preveni ascunderea, distrugerea, înstrăinarea sau sustragerea de la urmărire a bunurilor care ar putea să asigure repararea prejudiciului cauzat prin infracțiune, plata amenzii, a cheltuielilor judiciare sau realizarea confiscării, dispuse prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă. Măsurile asigurătorii se dispun de procuror, în cursul urmăririi penale, din oficiu sau la cererea părții civile, prin ordonanță motivată, de judecătorul de cameră preliminară sau de instanța de judecată în timpul procesului penal, la sesizarea procurorului, a părții civile sau din oficiu, prin încheiere motivată, producându-și efectele de la momentul dispunerii până la momentul pronunțării hotărârii definitive în dosarul penal. Curtea a reținut, totodată, că măsurile asigurătorii, indiferent de organul judiciar care le instituie, trebuie motivate, fiind necesar să se arate, în cuprinsul actului prin care se dispun (ordonanță sau încheiere), îndeplinirea condițiilor legale privind necesitatea dispunerii măsurilor și, de asemenea, întinderea prejudiciului sau a valorii necesare pentru care se solicită sechestrul și valoarea care urmează să fie garantată în acest fel.

15. De asemenea, examinând susținerile potrivit cărora măsura asigurătorie este menținută până la rămânerea definitivă a hotărârii pronunțate în dosarul penal, ca durată procedura putând depăși un „termen rezonabil”, și, totodată, luarea unei asemenea măsuri îngreșează dreptul de proprietate pe o perioadă de timp nelimitată și fără a avea posibilitatea de revenire asupra acestei dispoziții, Curtea a reamintit, la paragrafele 29—33 ale aceleiași decizii, că măsurile asigurătorii sunt măsuri procesuale provizorii, cu caracter real, care au ca efect indisponibilizarea bunurilor mobile și imobile care aparțin suspectului, inculpatului, părții responsabile civilmente ori altei persoane în proprietatea sau posesia căreia se află bunurile (acestea din urmă în ipoteza confiscării), prin instituirea unui sechestr. Ca efect al instituirii sechestrului, proprietarul acestor bunuri pierde dreptul de a le înstrăina sau de a le greva de sarcini, măsura afectând, așadar, atributul dispoziției juridice și materiale, pe întreaga durată a procesului penal, până la soluționarea definitivă a cauzei. Totodată, Curtea a reținut că sechestrul asigurător poate afecta și atributele de *usus* și *fructus*, atunci când bunurile sechestrate trebuie ridicate în mod obligatoriu și predate pentru păstrare unor instituții de specialitate [art. 252 alin. (2), (3), (4) și (5) din Codul de procedură penală] ori atunci când au fost puse sub sigiliu și se desemnează un custode [art. 252 alin. (9) din același cod]. Așadar, interzicerea până la soluționarea definitivă a cauzei a transferului, distrugerii, transformării, înstrăinării, deplasării bunurilor asupra cărora s-a instituit sechestrul, asumarea temporară a custodiei sau a controlului asupra acestor bunuri afectează dreptul de proprietate nu numai al suspectului, inculpatului ori persoanei responsabile civilmente, ci și al terților proprietari ai acestor bunuri și care nu au calitate de parte în

procesul penal. Curtea a reținut că dreptul de proprietate este un drept fundamental, garantat prin Constituție, conținutul și limitele acestuia fiind stabilite prin lege. Așadar, dreptul de proprietate nu este un drept absolut prin natura lui, putând fi supus unor limitări rezonabile, iar pentru a constata restrângerea în mod nepermis a exercițiului acestui drept, este necesar să se analizeze dacă această restrângere este conformă cu prevederile art. 53 din Legea fundamentală. Din analiza dispozițiilor constituționale ale art. 53, Curtea a reținut condițiile care trebuie îndeplinite pentru restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți, respectiv: domeniul să vizeze doar drepturile fundamentale, și nu orice drepturi subiective de natură legală sau convențională; restrângerea exercițiului acestor drepturi să poată fi îndeplinită numai prin lege; restrângerea să poată opera numai dacă se impune și doar dacă este necesară într-o societate democratică; restrângerea să poată opera numai în una dintre ipotezele limitativ enumerate de art. 53 din Constituție; restrângerea să fie proporțională cu cauza; restrângerea să fie nediscriminatorie; restrângerea să nu afecteze substanța dreptului. Raportând condițiile arătate la cauză, Curtea a constatat că ingerința generată prin dispunerea sechestrului asupra bunurilor mobile și imobile ale suspectului, inculpatului, persoanei responsabile civilmente ori ale altor persoane în proprietatea sau posesia cărora se află bunurile vizează drepturi fundamentale, respectiv dreptul de proprietate, este reglementată prin lege, respectiv art. 249 și următoarele din Codul de procedură penală, are ca scop legitim desfășurarea instrucției penale, fiind o măsură judiciară aplicabilă în cursul procesului penal, se impune, fiind adecvată *in abstracto* scopului legitim urmărit, este nediscriminatorie și este necesară într-o societate democratică, pentru protejarea valorilor statului de drept. Totodată, Curtea a constatat că ingerința analizată este proporțională cu cauza care a determinat-o, de vreme ce măsurile asigurătorii au caracter provizoriu, întrucât acestea se dispun pe durata procesului penal, iar Curtea, analizând principiul proporționalității, în jurisprudența sa constantă, a reținut că acesta presupune caracterul excepțional al restrângerilor exercițiului drepturilor sau libertăților fundamentale, ceea ce implică, în mod necesar, și caracterul lor temporar.

16. În mod similar, Curtea a analizat critica potrivit căreia dispozițiile procesual penale ale art. 250 alin. (1) din Codul de procedură penală lipsesc persoana față de care s-a dispus instituirea unei măsuri asigurătorii de posibilitatea de a solicita, pe parcursul procesului penal, modificarea sau chiar ridicarea respectivei măsuri, pentru motive survenite ulterior luării acesteia, fiindu-i astfel încălcat, printre altele, dreptul de acces la justiție. Față de motivele de neconstituționalitate astfel formulate, Curtea a reținut, în Decizia nr. 20 din 19 ianuarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 269 din 8 aprilie 2016, paragrafele 25, 26, 33—40, că temeiul juridic al înființării popririi îl constituie, potrivit ultimei teze din dispozițiile precitate, ordonanța sau încheierea prin care se înființează sechestrul. De asemenea, Curtea a reținut că dispozițiile art. 254 alin. (1) din Codul de procedură penală au în vedere luarea măsurii asigurătorii a popririi asupra unei creanțe, iar nu asupra sumelor de bani în materialitatea lor — bunuri mobile corporale, care pot face obiectul sechestrului penal propriu-zis, așa încât sumele de bani din conturile bancare, datorate de bancă suspectului, inculpatului sau părții responsabile civilmente, sau sumele de bani datorate de către angajator salariatului său pot face doar obiect al popririi. Scopul instituirii popririi este acela de a imobiliza, în mâinile terțului poprit, sumele de bani datorate suspectului/inculpatului sau părții responsabile civilmente (debitor poprit), premisa instituirii popririi constituind-o existența unui raport juridic între suspect/inculpat sau partea responsabilă civilmente și un terț, prin care acesta din urmă datorează primilor, indiferent cu ce titlu, sume de bani.

Așadar, în patrimoniul suspectului/inculpatului sau al părții responsabile civilmente se află, în momentul instituirii popririi, un drept de creanță. Această creanță trebuie să fie certă și lichidă, așadar să aibă un quantum determinat sau determinabil, nefiind obligatoriu să fie exigibilă, adică scadentă. Curtea a observat că, potrivit art. 254 alin. (1) din Codul de procedură penală, obiect al popririi îl poate constitui doar soldul creditor al contului existent la data dispunerii acestei măsuri asigurătorii, „*sumele de bani datorate*”, însă, având în vedere prevederile art. 970 din Codul de procedură civilă și faptul că creanța nu trebuie să fie exigibilă, obiect al popririi îl pot constitui și sumele pe care terțul poprit le va datora în viitor, adică încasările viitoare din conturi, în baza unor raporturi juridice existente la momentul instituirii măsurii asigurătorii. În aceste condiții, Curtea a reținut că indisponibilizarea se poate întinde și asupra fructelor civile ale creanței poprite (de pildă, dobânzile), precum și asupra oricăror alte accesorii născute chiar după înființarea popririi.

17. Totodată, Curtea a constatat că normele procesual penale în materia măsurilor asigurătorii înființate de organele penale — cu privire la cazul particular al desființării (ridicării/încetării) măsurilor asigurătorii — se completează cu dispozițiile procesual civile, în temeiul art. 2 alin. (2) din Codul de procedură civilă, dispozițiile procesual civile constituind izvor de drept procesual penal în măsura în care Codul de procedură penală nu cuprinde dispoziții contrare. Curtea a constatat că normele procesual civile, spre deosebire de normele procesual penale în materia măsurilor asigurătorii, reglementează atât desființarea de drept a sechestrului asigurător [art. 955 din Codul de procedură civilă, în caz de nedepunere a cauțiunii în ipotezele reglementate de art. 953 alin. (1) și (3) din același cod], cât și instituția ridicării sechestrului asigurător — art. 957 alin. (1) din Codul de procedură civilă. Curtea a reținut că legea procesual civilă reglementează pentru debitor un remediu eficient pentru ridicarea măsurii sechestrului asigurător, și anume în cazul în care dă o garanție — reală sau personală — îndestulătoare. Așa încât, dacă se va constitui la dispoziția creditorului o asemenea garanție, debitorul este îndreptățit să formuleze o cerere prin care să solicite ridicarea sechestrului, astfel încât bunurile sale vor fi scoase de sub măsura indisponibilizării. Cât privește poprirea asigurătorie, desființarea și ridicarea acesteia se vor efectua potrivit reglementărilor referitoare la înființarea și ridicarea sechestrului asigurător.

18. Totodată, Curtea a reținut, totodată, că normele procesual civile reglementează un alt mijloc legal prin care debitorul sau terțul garant poate obține desființarea măsurilor asigurătorii, împiedicând valorificarea bunurilor la care acestea se referă, și anume „*depunerea cu afectatiune specială*”. De asemenea, Codul de procedură civilă reglementează situațiile în care debitorul are posibilitatea fie de a obține executarea silită prin împiedicarea aplicării sechestrului, fie de a obține ridicarea sechestrului în cazul în care a fost deja instituit. Cele două cazuri de împiedicare/ridicare a sechestrului prevăzute de art. 751 din Codul de procedură civilă sunt următoarele: a) debitorul plătește creanța, inclusiv accesoriile și cheltuielile de executare, în mâinile creditorului sau reprezentantului său având procură specială; b) debitorul face depunerea cu afectatiunea specială și predă executorului recipisa de consemnare. În mod similar, în cazul popririi, art. 784 alin. (6) din Codul de procedură civilă reglementează situația în care măsura indisponibilizării sumelor de bani sau a bunurilor mobile incorporate poprite poate înceta, respectiv în cazul în care debitorul consemnează, cu afectatiune specială, toate sumele pentru acoperirea cărora a fost înființată poprirea, la dispoziția executorului judecătoresc. În acest caz, debitorul va înmâna recipisa de consemnare executorului judecătoresc, care îl va înștiința de îndată pe terțul poprit, care devine astfel obligat să deblocheze conturile debitorului sau bunurile mobile

incorporabile ale acestuia. Practic, pentru ca debitorul să evite o pagubă în patrimoniul său, legiuitorul i-a recunoscut posibilitatea de a consemna cu afectațiune specială întreaga valoare a creanței la dispoziția executorului, înmânându-i acestuia dovada consemnării. Cât privește poprirea asigurătorie, Curtea a reținut că, ulterior înființării poprirei, se poate ajunge la ridicarea acesteia, din oficiu — de către organul judiciar sau organul de executare — sau la cererea debitorului poprit, în ipotezele în care datoria a fost stinsă prin plată de către terțul poprit ori datoria a fost stinsă prin plată chiar de către debitor.

19. Așadar, normele procesual civile precitate reglementează cu privire la desființarea măsurilor asigurătorii, la cerere, în ipotezele în care debitorul dă o garanție — reală sau personală — îndestulătoare, face depunerea cu afectațiune specială ori plătește creanța, inclusiv accesoriile, așa încât Curtea a constatat că, în măsura în care se face aplicarea acestora în materie penală, suspectul/inculpatul față de care s-a dispus instituirea unei măsuri asigurătorii poate solicita, pe parcursul procesului penal, desființarea (ridicarea/încetarea) respectivei măsuri, dreptul de acces la justiție și dreptul la apărare fiind astfel garantate.

20. De altfel, Curtea a constatat, prin Decizia nr. 320 din 17 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 636 din 18 august 2016, paragrafele 20—24, printre cazurile de instituire obligatorie a sechestrului asigurător, dispozițiile art. 11 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 27 iulie 2005, care prevăd obligativitatea luării măsurilor asigurătorii în situația săvârșirii unei infracțiuni prevăzute de această lege [în prezenta cauză, autoarea excepției de neconstituționalitate a fost trimisă în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de evaziune fiscală în formă continuată, faptă prevăzută de art. 9 alin. (1) lit. c) și alin. (3) din Legea nr. 241/2005]. Analizând obiectul legii anterior menționate, precum și particularitățile infracțiunii în cazul căreia este prevăzută excepția luării în mod obligatoriu a măsurilor asigurătorii, Curtea a reținut că reglementarea acestei excepții a fost determinată, în mod special, de importanța relațiilor sociale ocrotite prin acestea, de caracteristicile elementelor constitutive ale laturii obiective a acestor infracțiuni și de pericolul social crescut al faptelor incriminate. Referitor la dispozițiile art. 11 din Legea nr. 241/2005, Curtea a reținut că acestea obligă organele judiciare la luarea măsurilor asigurătorii

în cazul unor infracțiuni ce au un obiect material care poate atinge valori foarte mari și al căror pericol social este, de asemenea, foarte ridicat. Așa fiind, și prejudiciile provocate prin săvârșirea infracțiunilor constau în sume însemnate de bani. În aceste condiții, textul criticat are rolul de a asigura posibilitatea acoperirii parțiale sau totale a pagubelor provocate, caracterul obligatoriu al măsurilor asigurătorii având rolul de a împiedica sustragerea, ascunderea sau înstrăinarea bunurilor ce fac obiectul lor. Așa fiind, Curtea a constatat că, prin prisma particularităților infracțiunilor reglementate prin Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, obligativitatea instituirii măsurilor asigurătorii apare ca fiind justificată. Cu privire la pretinsa încălcare, prin dispozițiile art. 11 din Legea nr. 241/2005, a *accesului liber la justiție*, Curtea a constatat că dreptul fundamental prevăzut la art. 21 din Constituție semnifică posibilitatea de a beneficia de drepturile și garanțiile procesuale instituite prin normele de procedură penală, în cadrul unui proces judecat de către o instanță independentă, imparțială și stabilită prin lege, într-un termen rezonabil. Or, simpla instituire a măsurilor asigurătorii, conform art. 11 din Legea nr. 241/2005, nu este de natură să înlăture aceste garanții procesuale, așa încât nu poate fi reținută restrângerea sau încălcarea, prin textul criticat, a prevederilor art. 21 din Constituție. De altfel, prin Decizia nr. 629 din 8 octombrie 2015, precitată, paragraful 30, Curtea a observat că indisponibilizarea bunurilor prin luarea măsurilor asigurătorii nu are în vedere drepturi în materie penală în sensul art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, potrivit căruia orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil de către o instanță independentă și imparțială.

21. Întrucât nu au apărut elemente noi, care să impună reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziilor mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

22. Considerentele anterior reținute sunt aplicabile *mutatis mutandis* și în ceea ce privește dispozițiile art. 330 și 494 din Codul de procedură penală, iar dispozițiile constituționale referitoare la munca și protecția socială a muncii nu au incidență în cauză.

23. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 250¹, 252, 252¹, 252², 252³, 252⁴ și 253 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Societatea Mediafax Group — S.A. din București, prin administrator judiciar KPMG Restructuring S.P.R.L. din București, în Dosarul nr. 2.270/2/2016/a1**/a3 al Curții de Apel București — Secția I penală.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe și constată că dispozițiile art. 249, 250, 251, 254, 330 și 494 din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția I penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 21 noiembrie 2023.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 709

din 12 decembrie 2023

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea penală din 14 martie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 13.768/320/2018/a1, **Judecătoria Târgu Mureș — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 28 din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative**, excepție ridicată de Ovidiu Mugurel Butuc într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cauze penale în care autorul excepției a fost trimis în judecată pentru comiterea infracțiunilor de fals în declarații, conflict de interese, înșelăciune, fals și uz de fals.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se arată că prevederile art. 28 din Legea nr. 176/2010 reglementează infracțiunea de fals în declarații comisă de persoanele care, cu intenție, depun declarații de avere sau declarații de interese care nu corespund adevărului, normă de incriminare care trebuie coroborată cu prevederile pct. 5 din anexa nr. 2 la Legea nr. 176/2010, care precizează aspectele ce trebuie declarate de titularul declarației de avere sau de interese. Se arată însă că dispozițiile legale criticate conțin sintagme susceptibile de mai multe sensuri, motiv pentru care norma de incriminare analizată este lipsită de claritate, precizie și previzibilitate, fiind contrară dispozițiilor constituționale și convenționale invocate în prezenta cauză.

6. În acest sens, se arată că sintagma „contracte finanțate de la bugetul de stat” din cuprinsul pct. 5 din anexa nr. 2 la Legea nr. 176/2010 poate avea sensul de contracte prin care entitățile publice au împrumutat, au întreținut sau au susținut cu bani declarantul, soțul/soția acestuia sau pe rudele sale de gradul I sau poate fi interpretată ca fiind aplicabilă și contractelor de prestări de servicii încheiate cu entități publice care și-au îndeplinit obligațiile contractuale prin plata unor sume de bani din bugetul local, de stat sau din fonduri externe. Pentru aceste motive, se susține că textele criticate încalcă principiul legalității incriminării, astfel cum acesta este prevăzut la art. 7 din Convenție. Este invocată Decizia Curții Constituționale nr. 363 din 7 mai 2015.

7. De asemenea, se arată că, prin folosirea conjuncției „și” în cuprinsul sintagmei „de la bugetul de stat, local și din fonduri externe” prevăzute la pct. 5 din anexa nr. 2 la Legea nr. 176/2010, legiuitorul a reglementat 3 condiții, constând în surse de finanțare, care trebuie îndeplinite cumulativ de contractele care trebuie menționate în declarațiile de avere sau

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Nicoleta-Ecaterina Eucarie.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, excepție ridicată de Ovidiu Mugurel Butuc în Dosarul nr. 13.768/320/2018/a1 al Judecătoria Târgu Mureș — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 755 D/2019.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, Președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată. Se arată, în acest sens, că Legea nr. 176/2010 instituie norme clare, precise și previzibile privind asigurarea integrității în exercitarea demnităților și funcțiilor publice, cu consecințele nerespectării lor și că, prin modul în care a fost incriminată infracțiunea analizată, aceasta constituie o formă specială a infracțiunii de fals în declarații. Se menționează că norma de incriminare reglementată prin textul criticat este o normă incompletă care se completează cu dispozițiile art. 326 din Codul penal doar cu privire la tratamentul sancționator. Se arată, de asemenea, că autorul excepției face confuzie între sensul noțiunii de „beneficiar de contract” și al celei de „beneficiar al unui serviciu efectuat de beneficiarul de contract”, în speță fiind vorba despre soția acestuia. Or, conform legii, acești beneficiari de contract sunt instituțiile publice care încheie acele contracte finanțate din bugetul statului, fie că este vorba despre bugetul local sau de cel central, și indiferent dacă este vorba despre bugetul național sau cel din fonduri externe. Referitor la prevederile art. 21 alin. (3) din Constituție, se arată că acestea nu pot fi aplicate în cauză, întrucât dispoziția legală criticată reprezintă o normă de drept substanțial, iar garanțiile dreptului la un proces echitabil se asigură prin normele dreptului procedural.

de interese de titularii acestora. Mai mult, se arată că legiuitorul nu a precizat în cuprinsul dispozițiilor legale criticate care sunt fondurile externe din care ar putea fi finanțate contractele la care face referire pct. 5 din anexa nr. 2 la Legea nr. 176/2010. În aceste condiții, se arată că, dacă în privința contractelor finanțate din bugetul local sau din bugetul de stat se poate afirma că este vorba despre acele contracte încheiate cu entități publice, în privința contractelor finanțate din fonduri externe, poate fi vorba despre orice contract încheiat chiar între persoane juridice de drept privat. Pentru aceste considerente, se apreciază că sintagma „beneficiar de contract” din cuprinsul pct. 5 din anexa nr. 2 la Legea nr. 176/2010 contravine standardelor de calitate a legii penale. Sunt invocate, în acest sens, hotărârile Curții Europene a Drepturilor Omului din 4 mai 2000 și 25 ianuarie 2007, pronunțate în cauzele *Rotaru împotriva României* și *Sissanis împotriva României*, precum și Decizia Curții Constituționale nr. 363 din 7 mai 2015. Se susține, totodată, că această lipsă de previzibilitate a textului criticat încalcă garanțiile specifice dreptului la un proces echitabil.

8. Se mai observă că dispozițiile art. 28 din Legea nr. 176/2010 prevăd că infracțiunea de fals în declarații pe care o reglementează se pedepsește potrivit Codului penal, fără a preciza dacă această trimitere are în vedere doar limitele speciale ale pedepselor sau și latura subiectivă a infracțiunii — respectiv ca declarația de avere sau de interese completată de subiectul activ al infracțiunii să aibă ca scop producerea unei consecințe juridice, pentru sine sau pentru altul, atunci când, potrivit legii ori împrejurărilor, declarația făcută servește la producerea acelei consecințe — aspect care este important de stabilit, pentru a putea determina dacă, în lipsa scopului anterior menționat, o faptă dintre cele la care face referire textul criticat constituie sau nu infracțiune. Or, se susține că, în condițiile în care o astfel de faptă constituie infracțiune, conform prevederilor art. 28 din Legea nr. 176/2010, este încălcat principiul minimei intervenții.

9. În fine, se mai arată că dispozițiile legale criticate contravin prevederilor Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, întrucât nu reglementează clar modalitatea de comitere a infracțiunii de fals în declarații, prevăzută la art. 28 din Legea nr. 176/2010, lăsând posibilitatea organelor judiciare de a le interpreta în defavoarea inculpatului și dând naștere la arbitrar.

10. **Judecătoria Târgu Mureș — Secția penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, se susține că sintagma „contracte finanțate” din cuprinsul normei criticate trebuie interpretată *lato sensu*, astfel încât sfera acesteia de aplicare să includă și contractele de prestări de servicii încheiate cu entități publice care și-au îndeplinit obligațiile stabilite prin contract prin plata unor sume de bani din bugetul local, de stat sau din fonduri externe. Cu privire la folosirea conjuncției „și” în cuprinsul sintagmei „contractele (...) finanțate de la bugetul de stat, local și din fonduri externe”, prevăzută la pct. 5 din anexa nr. 2 la Legea nr. 176/2010, se arată că este ușor de sesizat că, din eroare, legiuitorul a folosit conjuncția „și” în locul conjuncției „sau”, intenția sa fiind aceea de a face referire la oricare dintre cele 3 categorii de contracte enumerate. Referitor la sensul sintagmei „beneficiar de contract” din cuprinsul pct. 5 din anexa nr. 2 la Legea nr. 176/2010, se arată că acesta rezultă din conținutul anexei anterior menționate, expresia analizată având în vedere persoana care încheie un contract finanțat de la bugetul de stat, local sau din

fonduri externe, ori care este încheiat cu societăți cu capital de stat sau la care statul este acționar majoritar sau minoritar, în această ipoteză putându-se afla titularul declarației de avere sau de interese, soțul sau soția acestuia ori o rudă de gradul I. Cu privire la norma de incriminare prevăzută la art. 28 din Legea nr. 176/2010, se menționează faptul că aceasta este o normă incompletă care sancționează penal doar falsul în declarații, prin trimitere la dispozițiile Codului penal, aceasta nefiind susceptibilă de mai multe interpretări, așa cum susține autorul excepției.

11. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 28 din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 621 din 2 septembrie 2010, care au următorul cuprins: „*Fapta persoanelor care, cu intenție, depun declarații de avere sau declarații de interese care nu corespund adevărului constituie infracțiunea de fals în declarații și se pedepsește potrivit Codului penal.*”

15. Se susține că textele criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) referitoare la calitatea legii și ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, precum și prevederilor art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la legalitatea incriminării și a pedepsei, articol al cărui reper constituțional este art. 23 alin. (12).

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că Legea nr. 176/2010 reglementează măsuri de natură a asigura integritatea funcționarilor publici în exercitarea funcțiilor și demnităților publice pe care aceștia le dețin. În acest sens, actul normativ criticat prevede obligația funcționarilor publici de a completa și de a depune declarații de avere și de interese al căror conținut este prevăzut în anexa nr. 1 și anexa nr. 2 la Legea nr. 176/2010, un mecanism administrativ de control al acestor declarații, precum și sancțiunile aplicabile în cazul încălcării acestor dispoziții legale.

17. În acest context, prevederile art. 28 din Legea nr. 176/2010 reglementează o formă a infracțiunii de fals în declarații, care constă în depunerea, cu intenție, a unor declarații de avere sau a unor declarații de interese care nu corespund adevărului, faptă care este sancționată potrivit Codului penal.

18. Astfel, Legea nr. 176/2010, ce reglementează integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și modificarea și completarea altor acte normative, constituie o lege penală specială în raport cu Legea nr. 286/2009 privind Codul penal, în relația dintre cele două acte normative fiind aplicabil principiul *specialia generalibus derogant*, potrivit căruia norma specială este cea care poate deroga de la norma generală, cea dintâi fiind de strictă interpretare și aplicare; potrivit aceluiași principiu, o normă generală nu poate înlătura de la aplicare o normă specială. Așa fiind, dispozițiile art. 326 din Codul penal, care prevăd infracțiunea de fals în declarații, reprezintă norma penală cu caracter general în raport cu art. 28 din Legea nr. 176/2010.

19. Această infracțiune are ca element material al laturii obiective faptele de depunere a unor declarații de avere sau a unor declarații de interese care nu corespund adevărului. Din punctul de vedere al laturii subiective, pentru a putea fi reținută comiterea infracțiunii reglementate prin textul criticat, faptele incriminate trebuie să fie săvârșite cu intenție, norma penală analizată nefăcând distincție între forma de vinovăție a intenției directe și cea a intenției indirecte. De asemenea, dispozițiile art. 28 din Legea nr. 176/2010 nu fac referire la scopul comiterii faptelor de depunere a unor declarații de avere sau a unor declarații de interese false, aspect ce relevă intenția legiuitorului de a nu condiționa întrunirea condițiilor conținutului constitutiv al infracțiunii analizate de existența, respectiv de probarea unui scop al comiterii faptelor ce constituie elementul material al laturii obiective.

20. Așadar, conform normei de incriminare criticate, faptele de depunere a unor declarații de avere sau a unor declarații de interese false nu trebuie să fie comise în scopul producerii unor consecințe juridice, pentru sine sau pentru altul, pentru a putea fi reținută săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 28 din Legea nr. 176/2010, astfel cum sugerează autorul excepției. De altfel, spre deosebire de restul ipotezelor în care poate fi comisă infracțiunea de fals în declarații, astfel cum aceasta este reglementată la art. 326 din Codul penal, ipoteza premisă a comiterii infracțiunii reglementate la art. 28 din Legea nr. 176/2010 este cea a îndeplinirii de către funcționarul public a unei obligații legale, mai exact a obligației de declarare a averii și a intereselor prevăzută la art. 1 alin. (1) și (2) din Legea nr. 176/2010. În aceste condiții, în care declarațiile de avere și cele de interese sunt completate de toate persoanele prevăzute la art. 1 alin. (1) și (2) din Legea nr. 176/2010, *ex lege*, apare ca firească sancționarea de către legiuitor a oricărei fapte de depunere a unor declarații false, comisă cu intenție, indiferent de scopul avut în vedere de către funcționarul public care comite o astfel de faptă. Aceasta întrucât, astfel cum rezultă chiar din titlul Legii nr. 176/2010, norma de incriminare criticată are ca finalitate asigurarea integrității în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, care implică desfășurarea de către funcționarii publici prevăzuți la art. 1 alin. (1) și (2) din Legea nr. 176/2010 a activităților specifice atribuțiilor care le sunt încredințate în condiții de corectitudine, transparentă și imparțialitate, aspecte care presupun ca aceștia să dețină doar acele calități și să realizeze doar acele venituri care sunt prevăzute de lege a fi compatibile cu funcțiile pe care le dețin. De altfel, depunerea, cu intenție, a unei declarații de avere sau a unei declarații de interese care nu corespunde adevărului ar putea avea ca finalitate încălcarea de către funcționarul public în cauză a

dispozițiilor legale referitoare la interdicțiile și incompatibilitățile care îi sunt aplicabile în contextul funcției publice pe care o deține. Așa fiind, este firesc ca o astfel de faptă să fie sancționată de către legiuitor, indiferent dacă este comisă cu intenție directă — formă de vinovăție caracterizată prin existența unui scop — sau cu intenție indirectă.

21. Curtea reține că dispozițiile art. 28 din Legea nr. 176/2010 prevăd că fapta persoanelor care, cu intenție, depun declarații de avere sau declarații de interese care nu corespund adevărului constituie infracțiunea de fals în declarații și se pedepsește potrivit Codului penal. Astfel, textul criticat conține o normă incompletă, de trimitere, potrivit căreia pedeapsa aplicabilă în cazul comiterii faptelor pe care le incriminează este cea prevăzută în Codul penal, aceasta neputând fi alta decât pedeapsa prevăzută la art. 326 din Codul penal pentru infracțiunea de fals în declarații, din a cărei sferă face parte, drept categorie specifică, infracțiunea reglementată la art. 28 din Legea nr. 176/2010, aspect prevăzut *expressis verbis* în cuprinsul textului criticat, prin sintagma „constituie infracțiunea de fals în declarații”.

22. De altfel, din maniera de redactare a textului criticat și, implicit, din interpretarea sa gramaticală, rezultă, în mod evident, intenția legiuitorului de a reglementa, prin dispozițiile art. 28 din Legea nr. 176/2010, o infracțiune *sui generis* de fals în declarații, ale cărei elemente constitutive sunt expres definite în cuprinsul normei analizate, — respectiv depunerea de declarații de avere sau de interese care nu corespund adevărului, — faptă care este comisă cu forma de vinovăție a intenției, indiferent dacă aceasta este intenție directă sau indirectă. Așadar, legiuitorul face trimitere, în cuprinsul textului criticat, la dispozițiile Codului penal doar în vederea stabilirii pedepsei pentru fapta anterior menționată, nu și a altor aspecte ale conținutului constitutiv al infracțiunii analizate, cum ar fi cel referitor la scopul comiterii faptei.

23. Cu privire la conținutul declarațiilor de avere și al declarațiilor de interese pe care funcționarii publici prevăzuți la art. 1 alin. (1) și (2) din Legea nr. 176/2010 trebuie să le depună, acesta este prevăzut în anexa nr. 1 — „Declarație de avere” și, respectiv, în anexa nr. 2 — „Declarație de interese” la Legea nr. 176/2010.

24. În ceea ce privește conținutul declarației de interese, astfel cum arată și autorul excepției, pct. 5 al anexei nr. 2 la Legea nr. 176/2010 face referire la contracte, inclusiv la cele de asistență juridică, de consultantă și civile, obținute sau aflate în derulare în timpul exercitării funcțiilor, mandatelor sau demnităților publice finanțate de la bugetul de stat, local și din fonduri externe ori încheiate cu societăți comerciale cu capital de stat sau unde statul este acționar majoritar/minoritar.

25. Referitor la sintagma „contracte finanțate de la bugetul de stat”, astfel cum rezultă din interpretarea gramaticală a pct. 5 din anexa nr. 2 anterior menționată, aceasta are în vedere toate contractele încheiate de funcționarii publici în timpul exercitării funcțiilor, a mandatelor sau a demnităților publice pe care le dețin, precum și contractele aflate în derulare în timpul exercitării de către aceștia a funcțiilor, a mandatelor sau a demnităților publice, inclusiv contractele de asistență juridică, de consultantă și contractele civile, textul criticat nefăcând nicio distincție între cele două categorii de contracte menționate de autorul excepției în argumentele formulate în susținerea neconstituționalității dispozițiilor legale criticate, respectiv între „contracte prin care entitățile publice au împrumutat, au întreținut sau au susținut cu bani declarantul, soțul/soția acestuia sau pe rudele sale de

gradul I” și „contractele de prestări de servicii încheiate cu entități publice care și-au îndeplinit obligațiile contractuale prin plata unor sume de bani din bugetul local, de stat sau din fonduri externe”. Or, *ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus*. Prin urmare, sunt incluse în sfera de aplicare a pct. 5 din anexa nr. 2 la Legea nr. 176/2010 toate contractele care corespund criteriilor prevăzute în cuprinsul textului criticat.

26. În ceea ce privește sintagma „de la bugetul de stat, local și din fonduri externe” prevăzută la pct. 5 din anexa nr. 2 la Legea nr. 176/2010, interpretând sistematic și teleologic textul criticat, Curtea constată că, deși legiuitorul a folosit în cuprinsul acesteia conjuncția „și”, intenția sa a fost aceea de a enumera trei categorii distincte de surse de finanțare, mai exact trei categorii distincte de contracte ce trebuie menționate în declarația de interese, și nu de a prevedea trei condiții ce trebuie îndeplinite cumulativ. Doar această interpretare permite excluderea din rândul activităților funcționarilor publici a oricăror interese incompatibile cu funcțiile pe care le dețin.

27. Pentru toate aceste considerente, Curtea reține că dispozițiile legale criticate sunt clare, precise și previzibile, fiind în acord cu exigențele impuse de dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție, referitoare la calitatea legii, și de prevederile art. 23 alin. (12) din Constituție și de dispozițiile art. 7 din Convenție. Astfel, prevederile legale criticate permit destinatarilor legii să determine conținutul constitutiv al infracțiunii de fals în declarații, reglementate la art. 28 din Legea nr. 176/2010, la nevoie prin apelarea la servicii de consultanță de specialitate, să își adapteze conduita la exigențele legii penale și să prevadă consecințele nerespectării acesteia. În acest sens este atât jurisprudența Curții Constituționale, cât și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la standardele de calitate a legii penale. Potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, art. 7 paragraful 1 din Convenție, care consacră principiul legalității incriminării și pedepsei (*nullum crimen, nulla poena sine lege*), legea trebuie să definească în

mod clar infracțiunile și pedepsele aplicabile, această cerință fiind îndeplinită atunci când un justițiabil are posibilitatea de a cunoaște, din însuși textul normei juridice pertinente, la nevoie cu ajutorul interpretării acesteia de către instanțe și în urma obținerii unei asistențe judiciare adecvate, care sunt actele și omisiunile ce pot angaja răspunderea sa penală și care este pedeapsa pe care o riscă în virtutea acestora. Potrivit aceleiași jurisprudențe, semnificația noțiunii de „previzibilitate” depinde într-o mare măsură de conținutul textului despre care este vorba și de domeniul pe care îl acoperă, precum și de numărul și de calitatea destinatarilor săi. S-a reținut, totodată, că principiul previzibilității legii nu se opune ideii ca persoana în cauză să fie determinată să recurgă la îndrumări clarificatoare pentru a putea evalua, într-o măsură rezonabilă în circumstanțele cauzei, consecințele ce ar putea rezulta dintr-o anumită faptă; s-a menționat că este, în special, cazul profesioniștilor, care sunt obligați să dea dovadă de o mare prudență în exercitarea profesiei lor, motiv pentru care se așteaptă din partea lor să acorde o atenție specială evaluării riscurilor pe care aceasta le prezintă (a se vedea hotărârile din 15 noiembrie 1996, 24 mai 2007 și 20 ianuarie 2009, pronunțate în cauzele *Cantoni împotriva Franței*, paragrafele 29 și 35, *Dragotoni și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragrafele 33—35, și *Sud Fondi SRL și alții împotriva Italiei*, paragrafele 107—109, precum și Decizia Curții Constituționale nr. 717 din 29 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 216 din 23 martie 2016, paragraful 30).

28. Referitor la încălcarea, prin dispozițiile art. 28 din Legea nr. 176/2010, a prevederilor art. 21 alin. (3) din Constituție, Curtea reține că dreptul la un proces echitabil este un drept fundamental ale cărui garanții se asigură prin norme din domeniul dreptului procesual, or textul criticat constituie o normă de drept penal substanțial, motiv pentru care dispozițiile constituționale anterior menționate nu sunt aplicabile în prezenta cauză.

29. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ovidiu Mugurel Butuc în Dosarul nr. 13.768/320/2018/a1 al Judecătorei Târgu Mureș — Secția penală și constată că dispozițiile art. 28 din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Târgu Mureș — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 12 decembrie 2023.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

ORDIN

pentru modificarea Ordinului ministrului sănătății nr. 63/2024 privind reglementarea metodologiei de monitorizare a prescrierii și eliberării la nivel național a medicamentelor din categoria antibiotice și antifungice de uz sistemic

Văzând Referatul de aprobare nr. AR 5.039 din 18.03.2024 al Direcției farmaceutice și dispozitive medicale din cadrul Ministerului Sănătății,

având în vedere prevederile art. 5 lit. f), art. 16 alin. (1) lit. b) și ale art. 804 alin. (2) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul ministrului sănătății nr. 63/2024 privind reglementarea metodologiei de monitorizare a prescrierii și eliberării la nivel național a medicamentelor din categoria antibiotice și antifungice de uz sistemic, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 41 din 17 ianuarie 2024, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

— **La articolul 5, alineatul (5) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„(5) În termen de 105 zile de la data intrării în vigoare a prezentului ordin, unitățile farmaceutice au obligația de a-și adapta sistemul informatic propriu de gestiune în vederea respectării prevederilor alin. (1) și (2).”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul sănătății,
Alexandru Rafila

București, 18 martie 2024.
Nr. 1.476.

★

RECTIFICĂRI

În cuprinsul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 88/2023 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative cu impact în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 963 din 24 octombrie 2023, se face următoarea rectificare:

— la art. V pct. 7, cu referire la art. 5 alin. (6), în loc de: „... ingredientele prevăzute la art. 1 alin. (2) lit. c) și g) ...” se va citi: „... ingredientele prevăzute la art. 1 alin. (2) lit. c)—g) ...”.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2024 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	2.760	760	275
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	3.280		300
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	4.920		440
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	940		100
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	3.760		340
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	3.500		320
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	1.200		110

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2024 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual*				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	65	160	400	960	2.110	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	115	290	730	1.750	3.850	1.150	2.880	7.200	17.280	38.020

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual*				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	75	190	480	1.150	2.530	750	1.880	4.700	11.280	24.820
ExpertMO	140	350	880	2.110	4.640	1.400	3.500	8.750	21.000	46.200

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	140 lei/an
--	------------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

* Tarifele anuale se aplică pentru comenzile online efectuate până la 31 ianuarie 2024.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

5 948493 481294